



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3122/2021
03.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Ракочевећ адвокат из ..., против туженог „Philip Morris Operations“ а.д. из Ниша, чији је пуномоћник Небојша Станковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1987/2020 од 26.01.2021. године, у седници већа одржаној 03.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1987/2020 од 26.01.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1987/2020 од 26.01.2021. године.

Одбија се захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 1560/19 од 11.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због изосталог приноса дувана у 2006. години, исплати износ од 505.764,00 динара, са законском затезном каматом од 17.11.2008. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због неисплаћене премије за дуван у листу за 2006. годину, исплати износ од 234.900,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2007. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 175.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1987/2020 од 26.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 1560/2019 од 11.02.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог на за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено поднео ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 395. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), ради разматрања правних питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка је тражио.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), на чију примену упућује члан 506. став 2. истог Закона, с обзиром да је после ступања на снагу наведеног закона првостепена пресуда била укидана и предмет враћен на поновно суђење, Врховни касациони суд је утврдио да нема разлога за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равносправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ове ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио одлучивање о ревизији тужиоца као посебној ревизији, имајући у виду да захтев за исплату накнаде штете из уговорног односа зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, да ли је свака од уговорних страна испуњавала своју обавезу преузету закљученим уговорима, или то није чинила, или је учинила у претежном делу, од чега зависи одлучивање о сваком конкретном тужбеном захтеву. Ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања предмета спора и тумачење одредби материјалног права у погледу одговорности туженог за накнаду штете. Нижестепени судови су у предметној парници ценили правну природу једностраног раскида свих уговора о пословној сарадњи закључених између странака од стране туженог и постојање узрочне везе између раскида уговора и немогућности остварења прихода од приноса дувана и премије у 2006. години, као основа за тражену накнаду штете, па су на основу конкретних чињеница, применом релевантних одредби материјалног права из чланова 132. став 1, 154, 155, 189. став 3, 266. и 269. Закона о облигационим односима, одлучили о тужбеном захтеву. Имајући у виду утврђено чињенично стање у побијаној пресуди, Врховни касациони суд оцењује да нема потребе за новим тумачењем одредаба Закона о облигационим односима у вези одлучивања о тужбеном захтеву у овој парници, нити за разматрањем правних питања од општег интереса. Решења Врховног касационог суда и Апелационог суда у Нишу, на које се тужилац позива у ревизији, не представљају правноснажне судске одлуке којима је мериторно одлучено о постављеним тужбеним захтевима, нити је у њима изражен другачији став од оног који су судови заузели у овом спору. Такође, одлука Уставног суда Уж 5985/2012 од 24.04.2015. године, приложена уз ревизију, не указује на постојање другачије судске

праксе јер није донета поводом спора у истој или сличној чињенично правној ситуацији као у овој парници.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари за исплату новчаног потраживања у износу од 740.664,00 динара, поднета је 31.12.2008. године, о чему је одлучено правноснажном другостепеном пресудом.

Имајући у виду да се у овом имовинскоправном спору ради о новчаном потраживању које је испод граничног износа прописаног цитираном законском одредбом за дозвољеност ревизије, то ревизија тужиоца у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. није дозвољена.

Са изложеног, а на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Туженом не припадају трошкови поводом састављања одговора на ревизију, с обзиром да ти трошкови нису били потребни ради вођења парнице, сходно члану 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. истог закона, одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић